

Sygn. akt III AUa 708/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Renata Szelhaus

Sędziowie: SA Magdalena Kostro-Wesołowska (spr.)

SO del. Danuta Malec

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Warszawie

sprawy R. C.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o policyjną rentę inwalidzką

na skutek apelacji R. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 stycznia 2014 r. sygn. akt XIII U 2321/13

oddala apelację.

(...) R. D. M.

Sygn. akt III AUa 708/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. C. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia (...) 2013 r. odmawiającej mu prawa do policyjnej renty inwalidzkiej z tytułu służby w Straży (...) Organ emerytalny wnosił o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. . **Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. oddalił odwołanie (pkt 1) i zasądził od odwołującego się na rzecz organu emerytalnego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.** Sąd ustalił, że wnioskodawca w dniu 28 grudnia 2012 r. wystąpił o przyznanie mu prawa do renty inwalidzkiej. Orzeczeniem Rejonowej Komisji Lekarskiej nr (...) został zaliczony do trzeciej grupy inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą oraz uznany za zdolnego do pracy. Stwierdzono, że inwalidztwo istniejące od 1 listopada 2012 r. jest czasowe, termin badania kontrolnego wyznaczono na 2015 r. Wyrokiem z dnia 2 listopada 2010 r., wydanym w sprawie (...) K 54/09, Sąd Rejonowy (...) (...) (...) Wydział Karny uznał wnioskodawcę za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona ustawowe art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 228 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych po 100 zł. Wyrokiem z dnia 23 września 2011 r. Sąd Okręgowy w(...) (...) Wydział

Karny, w sprawie o sygn. akt IV Ka 365/11, utrzymał w mocy wyrok z 2 listopada 2010 r. uznając wszystkie wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne. Z zaświadczenia o przebiegu służby dla celów emerytalnych wynika, że odwołujący się ze służby stałej został zwolniony z dniem (...). na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Staży G.. Pismem z dnia 31 stycznia 2013 r. Przewodniczący (...)Wydziału Karnego Sądu Rejonowego (...) poinformował, iż wyroki wydane w sprawie V K 54/09 i IV Ka 365/11 wyczerpują wobec skazanego wnioskodawcy dyspozycję przepisu art. 10 ust. 2 z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 900, dalej jako: ustawa emerytalna).

Zaskarżoną decyzją z dnia 29 czerwca 2012 r. (winno być 7 lutego 2013 r.) wydaną na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1, art. 2 oraz art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej organ emerytalny odmówił wnioskodawcy prawa do policyjnej renty inwalidzkiej.

Przy takich ustaleniach faktycznych poczynionych na podstawie dokumentów z akt sprawy i akt rentowych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne.

Podniósł, że zgodnie z art. 19 ustawy zaopatrzeniowej policyjna renta inwalidzka przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

1) w czasie pełnienia służby albo

2) w ciągu 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie,

3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Zgodnie z dyspozycją art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy nie przysługuje funkcjonariuszowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży(...) oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 82, poz. 558) przepisy art. 98 ust. 2 pkt 3, art. 99a ust. 1 pkt 13 i art. 102 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 1 oraz art. 10 ust. 1 i 2 ustawy wymienionej w art. 4 (tzn. policyjnej ustawy zaopatrzeniowej), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się w przypadku, gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Nowelizacja art. 10 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej nadająca jej obecnie obowiązujące brzmienie weszła w życie w dniu 11 czerwca 2007 r.

Według Sądu Okręgowego, kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie, czy art. 10 ust. 1 w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji z 2007 r. znajduje zastosowanie w odniesieniu do skarżącego w szczególności, gdy przestępstwo, za które został skazany prawomocnym wyrokiem sądu, zostało popełnione przed 2007 r.

Sąd przychylił się do stanowiska organu emerytalnego i uznał, że zaskarżona decyzja jest zasadna i znajduje oparcie w przepisach ustawy zaopatrzeniowej w związku z jednoznacznym brzmieniem przepisu przejściowego ustawy nowelizującej (art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o zmianie ustawy o Straży (...) oraz niektórych innych ustaw). Jeśli bowiem prawomocny wyrok skazujący został wydany w dniu 2 listopada 2010 r. (a więc po dacie wejścia w życie nowelizacji z 2007 r.), to do wnioskodawcy znajduje zastosowanie art. 10 w nowym brzmieniu znacznie rozszerzającym przyczyny ustania prawa do emerytury policyjnej. Zdaniem Sądu, nie znajdują oparcia w przepisach przejściowych ustawy nowelizującej z 2007 r. twierdzenia odwołującego się, iż w stosunku do niego nie powinno się

stosować art. 10 w nowym brzmieniu z uwagi na jego subiektywne przekonanie o powstaniu inwalidztwa i popełnieniu przestępstwa przed nowelizacją. Stanowisko wnioskodawcy wynika zapewne z faktu, iż w poprzednim brzmieniu przepisy były dla niego bardziej korzystne, bowiem nieprzysługiwanie prawa do zaopatrzenia emerytalnego bądź jego utrata wymagały orzeczenia kary dodatkowej pozbawienia praw publicznych za przestępstwo, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby, której to kary w stosunku do odwołującego się nie orzeczono. Jednak ustawodawca uzależnił stosowanie art. 10 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej od daty wydania prawomocnego wyroku skazującego, a nie daty popełnienia czynu, czy spełnienia przesłanek do przyznania świadczenia. Ponadto Rejonowa Komisja Lekarska stwierdziła, że inwalidztwo powodujące niezdolność do służby istnieje od 1 listopada 2011 r. Dlatego wobec odwołującego się należało zastosować przepis art. 10 ustawy po nowelizacji. Sąd podkreślił, że pełnienie służby w Policji, ... Straży Granicznej, ... rodzi po stronie funkcjonariusza obowiązek godnego reprezentowania instytucji, w której służbę taką pełni. Według Sądu, ustawodawca w sposób szczególny nakazał traktować osoby, które pełnią służbę w formacjach mundurowych nadając im przywileje ale i nakładając na nie szczególny obowiązek respektowania porządku prawnego. W szczególny sposób ustawodawca sankcjonuje w art. 10 ust. 1 i 2 naruszenie prawa przez funkcjonariuszy, którzy naruszenia takiego dokonują w związku z pełnioną służbą. Wiodącą przesłanką zawartą w wyżej powołanym przepisie jest popełnienie przestępstwa lub skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwo popełnione w związku ze służbą, nie mniej jednak celem ustawodawcy jest nałożenie sankcji także na inne zachowania funkcjonariuszy przeczące obowiązującemu prawu.

W sprawie odwołujący się nie kwestionował faktu, iż dopuścił się popełnienia przestępstwa i za ten czyn został skazany prawomocnym wyrokiem. Decydujące znaczenia ma wyłącznie data prawomocnego skazania funkcjonariusza występującego o prawo do świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego. Powyższe względy zadecydowały o nieuwzględnieniu roszczenia i oddaleniu odwołania.

O kosztach zastępstwa prawnego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.)

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył odwołujący się. Apelujący zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla wyniku sprawy poprzez pominięcie zgłaszanych wniosków dowodowych i dowodów oraz oparcie stanu faktycznego sprawy i rozstrzygnięcia na piśmie z dnia 31 stycznia 2013r. z (...) Wydziału Karnego Sądu Rejonowego (...) iż wyroki wydane w sprawie (...) K 54/09 i Ka 365/11 wyczerpują wobec niego dyspozycję z art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, a nadto przy błędnym przyjęciu, że nie kwestionował treści tego pisma, podczas gdy Sąd Okręgowy winien był poczynić w zakresie przesłanek z art. 10 ust. 1 i ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej własne ustalenia, a nie opierać się na stwierdzeniach obcego sądu odnośnie do spełniania albo nie przesłanek z art. 10 ust. 2 i ust. 1 ustawy. W wyniku powyższego została naruszona zasada bezpośredniości przeprowadzania dowodów, skutkiem czego wyrok wydany w wyniku takich naruszeń winien zostać uchylony do ponownego rozpoznania,

2) mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie procedury, poprzez zaniechanie ściągnięcia przez Sąd Okręgowy w (...) materiałów dowodowych (wszystkich) zgromadzonych w aktach sprawy (...) K 54/09 i Ka 365/11 V Wydziału Karnego Sądu Rejonowego (...), celem poczynienia własnych ustaleń dotyczących istnienia (albo nieistnienia) przesłanek z art. 10 ust. 1 i ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, w konsekwencji o kluczowej dla sprawy kwestii, tj. dotyczącej spełniania przesłanek z art. 10 ust. 1 i ust. 2 wypowiedział się oraz stwierdzał de facto sąd karny, podczas gdy obowiązek taki spoczywał na Sądzie Okręgowym,

3) mające wpływ na wynik sprawy naruszenie art. 10 ust. 1 i ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że został prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia

prywatnego popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skutkiem czego bezzasadnie odmówiono mu prawa do renty inwalidzkiej ze Straży (...)

4) niezastosowanie art. 19 ustawy, stanowiącego, że prawo do renty inwalidzkiej przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, poprzez odmowę przyznania mu renty, w sytuacji gdy spełnione zostały przez niego przesłanki do nabycia prawa do renty inwalidzkiej,

5) pominięcie przez organ rentowy, że jeszcze przed nowelizacją przepisów ustawy zaopatrzeniowej wystąpiło u niego inwalidztwo z tytułu wypadku z 1997 r. pozostającego w związku z wykonywaniem czynności służbowych (orzeczone 15 % trwały uszczerbek na zdrowiu) oraz wypadku z 1999 r., kiedy to został napadnięty w związku z wykonywaniem czynności służbowych, skutkiem czego doznał urazu głowy i twarzoczaszki oraz tego, że w następnym okresie nabył prawo do renty poprzez ziszczenie się kolejnej przesłanki 15 lat służby w (...), a zatem, iż przesłanki do nabycia renty inwalidzkiej ziściły się jeszcze przed zwolnieniem ze służby w Straży (...). Decyzja o przyznaniu renty inwalidzkiej ma charakter deklaratoryjny, jedynie potwierdza nabycie renty z mocy prawa z chwilą ziszczenia się przesłanek ustawowych. Apelujący podniósł, że powyższe kwestie powołał w odwołaniu, ale Sąd Okręgowy je pominął.

Apelujący wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy o specjalności z zakresu występujących u niego schorzeń, na okoliczność daty wystąpienia u niego inwalidztwa w związku ze służbą w (...) Apelujący zarzucił również pominięcie tego, że nie został pozbawiony praw publicznych, jak również, że nie została wobec niego orzeczona kara dyscyplinarna zwolnienia ze służby w Straży(...)Zarzucił też pominięcie okoliczności, że pomimo uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w(...) V Wydział Karny z dniem 23 września 2011 r. został przywrócony do służby w(...) z zawieszenia w czynnościach służbowych i służbę pełnił czynnie do 31 marca 2012 r., który to okres stanowił w jego ocenie samodzielny okres pełnienia służby w(...) którego nie powinno się wiązać z okresem służby w (...)poprzedzającym skazanie wyrokiem karnym. Według apelującego niepoczynienie przez Sąd Okręgowy rozważań w tym przedmiocie powinno skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku, gdyż jeśli tą kwestią zajmie się Sąd Apelacyjny, to odwołujący się zostanie pozbawiony prawa do instancji odwoławczej. Wskazując na takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji przez przyznanie mu prawa do renty z tytułu służby w Straży (...), ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja podlega oddaleniu, gdyż pomimo niedostatków uzasadnienia zaskarżony wyrok odpowiada obowiązującemu prawu. Wbrew stanowisku odwołującego się nie doszło również do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy. Sąd Okręgowy rozstrzygał powstały między stronami spór co do prawa wnioskodawcy do renty policyjnej z tytułu służby w Straży(...), a to, że w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się do części zarzutów podniesionych w odwołaniu, nie jest równoznaczne z nierozpoznaniem istoty sprawy. W judykaturze przyjmuje się, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu (rolę pozwu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni odwołanie) i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania, czy błędów w związku z subsumpcją ustalonych faktów pod normę materialnoprawną. Przez pojęcie „nierozpoznania istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezalutwienie przedmiotu sporu. Wykładnia językowa, systemowa i funkcjonalna tego zwrotu pozwala na przyjęcie, że wszelkie inne wady rozstrzygnięcia, dotyczące naruszeń prawa materialnego, czy też procesowego (poza nieważnością postępowania i nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w całości), nie uzasadniają uchynienia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wszystkie tego rodzaju braki powinny być w systemie apelacji pełnej załatwiane bezpośrednio w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne oraz ostateczne wnioski Sądu Okręgowego co do prawidłowości objętej sporem decyzji przyjmując je za własne, zatem nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1998 nr 24, poz. 776, wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98). Sąd Okręgowy ustalił, że wyrokiem z dnia 2 listopada 2010 r., wydanym w sprawie V K 54/09, Sąd Rejonowy (...)Wydział Karny uznał wnioskodawcę za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona ustawowe art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 228 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary jednego roku i

sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych po 100 zł. Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że wyrokiem z dnia 23 września 2011 r. Sąd Okręgowy w (...)Wydział Karny, w sprawie o sygn. akt IV Ka 365/11, utrzymał w mocy wyrok z 2 listopada 2010 r. uznając wszystkie wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne. Ustalenia powyższe zostały poczynione na podstawie odpisów powyższych wyroków, które zostały przedstawione w (...) w dniu 5 października 2011 r. i przekazane wraz z wnioskiem o policyjną rentę inwalidzką. Nie jest więc tak, że Sąd Okręgowy oparł się jedynie na piśmie z dnia 31 stycznia 2013 r. Przewodniczącego (...)Wydziału Karnego Sądu Rejonowego (...), będącym odpowiedzią dla organu emerytalnego, w którym wskazano, że przedmiotowe wyroki wyczerpują dyspozycję art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, tzn. że wnioskodawca został skazany za przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jakkolwiek Sąd Okręgowy analizy wyroków karnych skazujących wnioskodawcę pod kątem tego, czy prawomocne skazanie nastąpiło za przestępstwo określone w art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, które to skazanie stanowi bezwzględną przesłankę negatywną, uniemożliwiającą uzyskanie prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego (tj. do uzyskania emerytury lub renty) w reżimie właściwym dla służb mundurowych, nie poczynił. Procedując więc w ramach apelacji pełnej, co oznacza konieczność rozpoznania sprawy, Sąd Apelacyjny uznał, że w pierwszej kolejności należy odnieść się do mocy wiążącej wyroku karnego w postępowaniu cywilnym. Moc wiążąca wyroku karnego określona jest jako prejudycjalność i reguluje ją art. 11 k.p.c. Dotyczy on sytuacji, gdy poszkodowany czynem niedozwolonym, stanowiącym także przestępstwo, dochodzi roszczeń odszkodowawczych w postępowaniu cywilnym po wydaniu w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego lub gdy chodzi o inne niż obowiązek odszkodowawczy skutki cywilne skazania, np.: rozwiązanie stosunku pracy, rozwiązanie spółki, pozbawienie lub ograniczenie władzy rodzicielskiej, alimenty, orzeczenie o winie za rozkład pożycia małżeńskiego, ustalenie nieistnienia małżeństwa w przypadku skazania za bigamię. Przepis art. 11 reguluje sytuacje, gdy przed zakończeniem postępowania cywilnego, zapadł w sprawie karnej prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo, które jako zdarzenie należy do stanu faktycznego wywołującego skutki w sprawie cywilnej. Wyrok karny ma wówczas moc wiążącą dla sądu w sprawie cywilnej w zakresie ustaleń faktycznych co do popełnienia przestępstwa (prejudycjalność w szerokim tego słowa znaczeniu). Moc prejudycjalna sensu stricto (tj. przesądzające znaczenie rozstrzygnięcia sprawy karnej dla sprawy cywilnej) oznacza, że określone skutki cywilnoprawne zależą od uprzedniego stwierdzenia, że zostało popełnione określone przestępstwo. W ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzi potrzeba bardziej szczegółowego rozważenia, czy prawomocny wyrok sądu, którym odwołujący się został skazany, jest wyrokiem, o którym mowa w art. 10 ust. 1 in principio ustawy zaopatrzeniowej, czyli ani nie chodzi o wyrok za przestępstwo określone w art. 258 k.k., ani o sytuację prawomocnego orzeczenia wobec odwołującego się środka karnego pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby. Wyrok ten zważywszy na treść normatywną przepisu art. 10 ust. 1 winien być prawomocnym wyrokiem skazującym: - za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, - ścigane z oskarżenia publicznego, - popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i, - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Skazanie takim wyrokiem jest bezwzględną przesłanką negatywną, uniemożliwiającą uzyskanie prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego (tj. do uzyskania emerytury lub renty) w reżimie właściwym dla służb mundurowych, jak i przesłanką utraty prawa do świadczeń pieniężnych z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji... Przesądzające znaczenie dla nabycia, jak i utraty bądź zachowania nabytych uprawnień z zaopatrzenia emerytalnego ma zatem rozstrzygnięcie sprawy karnej. Tym samym skutki w sferze uprawnień zaopatrzeniowych zależą od uprzedniego stwierdzenia, że zostało popełnione ścigane z oskarżenia publicznego przestępstwo w związku z wykonywaniem czynności służbowych, którego znamiona muszą odpowiadać znamionom określonym w art. 10 ust. 1 in principio ustawy zaopatrzeniowej. Znamiona składające się na typ czynu zabronionego, zdefiniowanego w art. 115 § 1 k.k., zostały podzielone (tak Jacek Giezek w komentarzu do art. 115 k.k. [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz Jacek Giezek (red.), Natalia Kłaczyńska, Grzegorz Łabuda, opublikowano: WKP, 2012) na: a) znamiona charakteryzujące podmiot w sposób pozwalający stwierdzić, czy sprawcą czynu zabronionego może być każda osoba, czy też tylko taka, która posiada wymagane przez ustawodawcę kwalifikacje (np. jest funkcjonariuszem publicznym); b) znamiona strony przedmiotowej określające za pomocą znamienia czasownikowego sposób zachowania sprawcy (tzw. czynność czasownikową), znamiona charakteryzujące modalne okoliczności popełnienia czynu zabronionego (np. czas, miejsce, sytuacja), a także w niektórych typach (tworzących tzw. przestępstwa materialne) wywołany przez sprawcę skutek; c) znamiona strony podmiotowej zawierające charakterystykę przeżyć psychicznych sprawcy, jakie towarzyszą jego zachowaniu się zewnętrznemu,

stanowiąc niezbędny „podkład” psychiczny tego zachowania (np. umyślność, nieumyślność, a także znamiona opisujące szczególnie stan emocjonalny sprawcy). Skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, którego znamiona w zakresie strony podmiotowej odpowiadają umyślności oraz w tym przypadku stanowią typ kwalifikowany przestępstwa, spełnia warunki wymienione w przepisie art. 10 ust. 1 in principio ustawy. Wyrok karny spełniający te warunki w postępowaniu cywilnym ma moc prejudycjalną sensu stricto. Sąd Rejonowy (...)Wydział Karny wyrokiem z dnia 2 listopada 2010 r. (pkt 2) oskarżonego R. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku. Czyli uznał go za winnego tego, że w okresie od czerwca 2001 do kwietnia 2004 r. w L., będąc funkcjonariuszem (...) Oddziału Straży (...)w S., w związku z pełnieniem służby w G. Punkcie Kontrolnym w L. wspólnie i w porozumieniu ze wskazanymi osobami oraz innymi funkcjonariuszami (...) w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem co do działania na szkodę interesu publicznego i przyjmowania korzyści majątkowych w zamian za niedopełnienie obowiązków służbowych, przyjmował owe korzyści majątkowe w zamian za naruszenie przepisów ustawy o Straży(...) polegające na konkretnych zaniechaniach, przy czym Sąd Rejonowy nieco zmodyfikował ustalenia dotyczącego konkretnych zdarzeń. Odwołujący się został uznany za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona ustawowe art. 228 § 3 w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn został wymierzono mu na podstawie art. 228 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. kary pozbawienia wolności oraz grzywny. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec odwołującego się zostało warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. oraz art. 43 § 1 pkt 1 k.k. Sąd orzekł wobec odwołującego się zakaz pełnienia służby w(...) na okres 8 lat (pkt 17). Wyrok Sądu Rejonowego uprawomocnił się w dniu 23 września 2011 r. w związku z utrzymaniem go w mocy przez Sąd Okręgowy w (...) wyrokiem z dnia 23 września 2011 r. i uznaniem wszystkich wniesionych od niego apelacji, w tym apelacji wnioskodawcy, za oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z art. 228 § 1 k.k. kto, w związku z pełnieniem funkcji publicznej, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Stosownie do § 3 tegoż przepisu, kto, w związku z pełnieniem funkcji publicznej, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Przestępstwo z art. 228 § 1 k.k. polega na przyjęciu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy w związku z pełnieniem funkcji publicznej. Wręczona lub przyrzeczona korzyść musi mieć związek z pełnioną funkcją przyjmującego. Przepis art. 228 § 3 k.k. określa kwalifikowany typ sprzedajności, z którym wiąże się zaostrzona odpowiedzialność pełniącego funkcję publiczną, przyjęcie korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy następuje tu w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa.

Przestępstwo to ma charakter przestępstwa indywidualnego właściwego. Przestępstwa określone w art. 228 § 1 i 3 k.k. można popełnić jedynie umyślnie. Przestępstwo z art. 228 k.k. ścigane jest z oskarżenia publicznego. Tak więc skoro odwołujący się został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo z art. 228 § 3 k.k., to skazanie to nastąpiło: - za przestępstwo umyślne, - ścigane z oskarżenia publicznego, - popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i, - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skoro odwołujący się działał, co wynika z ustaleń prawomocnego wyroku skazującego, z góry powziętym zamiarem przyjmowania korzyści majątkowych w zamian za niedopełnienie obowiązków służbowych. Przyjęcie zatem kierunku wykładni art. 11 k.p.c. sprowadzającego się w istocie do stwierdzenia, że sąd w postępowaniu cywilnym związany jest ustaleniami zawartymi w sentencji wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa i jego kwalifikacji, a więc uwzględniającymi znamiona przestępstwa, za popełnienie którego pozwany/tu odwołujący się został prawomocnie skazany, wyłącza dokonywanie w postępowaniu cywilnym ustaleń faktycznych innych niż te, których dokonał sąd karny w sentencji wyroku skazującego. Skoro do znamion przestępstwa, za które odwołujący się został skazany, należało przyjmowanie korzyści majątkowych - i taki był z góry powzięty przez niego zamiar - to przestępstwo zostało popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i co nie budzi wątpliwości w związku z wykonywaniem czynności służbowych. W takim stanie rzeczy w żadnym razie nie zachodziła potrzeba „ściągnięcia materiałów dowodowych (wszystkich) zgromadzonych w aktach spraw V K 54/09 i Ka 365/11 celem poczynienie ustaleń dotyczących istnienia przesłanek z art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej”. Zresztą na żądanie Sądu Apelacyjnego został nadesłany przez Sąd Rejonowy (...) i (...) wyrok wydany przez ten Sąd

w dniu 2 listopada 2010 r. oraz wyrok wydany przez Sąd Okręgowy w (...). Z powyższego wynika, że nie znajduje żadnych podstaw zarzut naruszenia art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, „polegające na przyjęciu, że skarżący został prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia prywatnego popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skutkiem czego bezzasadnie odmówiono mu prawa do renty inwalidzkiej ze Straży(...). Przestępstwo, za które został skazany odwołujący się, spełnia wszystkie warunki wymienione w art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, które są tożsame z warunkami z art. 10 ust. 2, który w sprawie nie mógł zostać naruszony, bowiem nie znajdował zastosowania. Odwołujący się bowiem nie utracił prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy zaopatrzeniowej, ale w jego przypadku nie doszło do nabycia tego prawa, które odwołującemu się nie przysługuje dlatego, że przed zwolnieniem ze służby został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo, które wypełnia wszystkie przesłanki z art. 10 ust. 1 ustawy. W sprawie nie miało również miejsca naruszenie art. 19 ustawy zaopatrzeniowej przez jego niezastosowanie. Przepis ten stanowi, że renta inwalidzka przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w określonym czasie. Wnioskodawca argumentuje, że mimo spełnienia przez niego przesłanek nabycia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej, świadczenie to nie zostało mu przyznane. Argument ten jest nietrafny o tyle, że w jego przypadku jeszcze przed zwolnieniem ze służby z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego zasła przesłanka negatywna, uniemożliwiająca uzyskanie prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego (tj. do uzyskania emerytury lub renty) w reżimie właściwym dla służb mundurowych właśnie w postaci skazania prawomocnym wyrokiem sądu. W takiej sytuacji spełnienie przesłanek nabycia prawa do świadczenia rentowego nie skutkuje jego nabyciem. Nabycie tego prawa wyłącza norma prawna wynikająca z art. 10 ust. 1 ustawy. W tym miejscu Sąd Apelacyjny odniesie się do też do zarzutu sformułowanego w uzasadnieniu apelacji, który nie jest dość jasny, choć w świetle powyższego twierdzenie, że skarżący „nie został skazany za zarzuty dotyczące związku ze służbą w SG”, jest zupełnie niezrozumiałe. Natomiast twierdzenie, że „wyrok karny dotyczył bowiem skazania w części wstępnej zarzucanych mu czynów, a nie całości zarzucanych czynów i dalszych punktów zarzutów, w związku z tym został niewinny od reszty zarzucanych czynów (tych związanych z pełnieniem służby)”, jest sprzeczne z treścią wyroku karnego z dnia 2 listopada 2010 r., ponieważ skarżący został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, nie został niewinny, a w wyroku nie powołano „kwalifikacji z art. 231 k.k.”. Został uznany za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 228 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. Skuteczna nie mogła też okazać się argumentacja skarżącego, że warunki prawa do policyjnej renty inwalidzkiej spełnił znacznie wcześniej ze względu na to, że stał się inwalidą z powodu naruszenia sprawności organizmu, a okoliczność ta winna zostać wyjaśniona w postępowaniu za pomocą dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy. Spełnienie tych warunków, według wnioskodawcy, winno skutkować przyznaniem mu świadczenia. Abstrahując od tego, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy służb mundurowych z mocy art. 10 ust. 1 ustawy wobec spełnienia przesłanek z niego wynikających, wnioskodawca pomija, że ex lege prawo do policyjnej renty inwalidzkiej nabywa funkcjonariusz zwolniony ze służby, który stał się inwalidą w okresach wskazanych w art. 19. Przed zwolnieniem ze służby nie dochodzi do nabycia prawa do świadczenia rentowego, nawet jeśli funkcjonariusz stał się inwalidą. W dacie zaś zwolnienia ze służby, co w przypadku wnioskodawcy nastąpiło (...)2012 r., zachodziła już przesłanka wyłączająca nabycie prawa do świadczenia z zaopatrzenia, bowiem wnioskodawca był już skazany prawomocnym wyrokiem, czyli jego sytuacja prawna odpowiadała opisanej w hipotezie normy z art. 10 ust. 1 ustawy. Nie zachodziła więc konieczność dokonywania ustaleń w przedmiocie tego, kiedy wnioskodawca stał się inwalidą i czy nastąpiło to wcześniej, jeszcze przed zwolnieniem ze służby, skoro w czasie pełnienia służby nie mogło dojść do nabycia prawa do renty. Dlatego wnioski dowodowe zgłoszone w tym przedmiocie w apelacji nie mogły zostać uwzględnione, a konsekwentnie nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu z dokumentacji medycznej, zwłaszcza dotyczącej wypadków z 1997 r. i 1999r. Jeśli zaś chodzi o to, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił szeregu dowodów z dokumentów, należy podnieść, że zaświadczenie o przebiegu służby dla celów emerytalnych znajduje się w aktach rentowych, stąd stanowiło materiał dowodowy, który był podstawą ustaleń faktycznych. To samo dotyczy orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 17 grudnia 2012 r.

W związku z powyższym pozostaje kolejny zarzut apelującego polegający na tym, że „organ rentowy pominął, że jeszcze przed nowelizacją przepisów ustawy zaopatrzeniowej wystąpiło u niego inwalidztwo z tytułu wypadku z 1997

r. pozostające w związku z wykonywaniem czynności służbowych oraz wypadku z 1999 r., kiedy to został napadnięty w związku z wykonywaniem czynności służbowych oraz pominął to, że w następnym okresie nabył prawo do renty poprzez ziszczenie się kolejnej przesłanki 15 lat służby w(...), a zatem, iż przesłanki do nabycia renty inwalidzkiej ziszczyły się jeszcze przed zwolnieniem ze służby w Straży (...). I tak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przesłanki nabycia prawa do renty nie mogły się ziszczyć przed zwolnieniem ze służby, o czym już była mowa, a poza tym nie istnieje jakaś kolejna przesłanka renty w postaci 15 lat służby w SG. Poza tym, nawet uznanie, że przesłanki, od których spełnienia uzależnione jest prawo do renty inwalidzkiej, zostały spełnione na datę zwolnienia ze służby, to i tak wystąpiła ujemna przesłanka uniemożliwiająca uzyskanie tego prawa.

Żadnego skutku nie może też odnieść zarzut pominięcia tego, że skarżący nie został pozbawiony praw publicznych, jak również, że nie została wobec niego orzeczona kara dyscyplinarna zwolnienia ze służby w Straży (...)

W czasie, gdy wnioskodawca dopuścił się przestępstw, za które został skazany prawomocnie, art. 10 ustawy zaopatrzeniowej miał następującą treść: „Prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy nie przysługuje funkcjonariuszowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych za przestępstwo, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby”. Wykładnia przytoczonego in extenso przepisu została dokonana przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. P 38/06, (OTK-A 2008/3/46), którym stwierdzono, że powyższy przepis w brzmieniu przytoczonym jest zgodny z art. 67 ust. 1 i 31 ust. 3 Konstytucji RP. I tak Trybunał wywiódł, że:

- po pierwsze – przepis wprowadza bezwzględną przesłankę negatywną, uniemożliwiającą uzyskanie prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego (tj. do uzyskania emerytury lub renty) w reżimie właściwym dla służb mundurowych, a w razie wcześniejszego nabycia prawa do takich świadczeń - skutkującą jego utratą i wstrzymaniem wypłaty świadczeń,

- po drugie - zdarzeniem powodującym opisane skutki jest prawomocne skazanie funkcjonariusza na karę dodatkową (obecnie - środek karny) pozbawienia praw publicznych za przestępstwo popełnione przed zwolnieniem ze służby,

- po trzecie - regulacja ta dotyczy wyłącznie świadczeń emerytalno-rentowych wypłacanych ze szczególnego systemu zaopatrzenia funkcjonariuszy służb mundurowych; poza jej zakresem pozostaje natomiast sytuacja prawna byłego funkcjonariusza w kontekście możliwości uzyskania świadczeń emerytalno-rentowych z systemu ubezpieczeń społecznych, po spełnieniu ustawowo określonych przesłanek. Zmiana przepisu art. 10 ustawy o zaopatrzeniowej została dokonana mocą art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży (...) oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 82, poz. 558). Z dniem 11 czerwca 2007 r. powyższy przepis składa się z 5 ustępów, a jego ust. 1 uzyskał następujące brzmienie: „Prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy nie przysługuje funkcjonariuszowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby.”.

Zgodnie z powołanym przez Sąd Okręgowy przepisem art. 12 ustawy zmieniającej, art. 10 ust. 1 (i także ust. 2) ustawy zaopatrzeniowej w brzmieniu znowelizowanym, czyli w kształcie przytoczonym powyżej, znajduje zastosowanie w przypadku, gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli ustawy nowelizującej. Z powyższego wynika, że wskutek nowelizacji nastąpiło rozszerzenie przesłanek pozbawienia prawa do zaopatrzenia emerytalnego przez objęcie nimi przestępstw (w tym skarbowych) umyślnych, których popełnienie ma związek z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, oraz przestępstwa określonego w art. 258 k.k. i wprowadzenie podstawy prawnej nienabycia i utraty świadczeń z tytułu ustawy w przypadku, gdy spełnione zostały przesłanki materialne (prawomocne skazanie za przestępstwo umyślne, w tym skarbowe, związane z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, orzeczenie

środka karnego pozbawienia praw publicznych). Przesłanką materialną uczyniono więc, tak jak uprzednio, kiedy tę przesłankę stanowiło prawomocne skazanie na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych, prawomocne skazanie za określone przestępstwa, a nie fakt popełnienia tych przestępstw. Wobec tego przepis art. 12 ustawy nowelizującej, który określa, że przepis znowelizowany jest stosowany w tych przypadkach, kiedy prawomocne skazanie nastąpiło po wejściu w życie nowelizacji, nie prowadzi do naruszenia zasady, że prawo nie działa wstecz. Tak też Trybunał Konstytucyjny orzekł w odniesieniu do art. 10 ust. 2 ustawy. W wyroku zapadłym 7 kwietnia 2011 r., K 4/09 (OTK-A 2011 Nr 3, poz. 20), Trybunał orzekł (pkt 4), że art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w związku z art. 12 ustawy nowelizującej z 2007 r. jest zgodny z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz oraz ochrony praw słusznie nabytych. Jeśli chodzi o art. 12 ustawy nowelizującej Trybunał wskazał, że: „Artykuł ten pełni rolę przepisu intertemporalnego, precyzującego okres stosowania wskazanych w tym artykule przepisów, w tym między innymi art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, dostosowując ich stosowanie do zasadniczego faktu, z którym związane są skutki prawne. (...) Z art. 12 ustawy nowelizującej z 2007 r. wynika, w odniesieniu do art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, norma prawna nakazująca wiązać skutek prawny w postaci utraty prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy ze skazaniem prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo określone w art. 10 ust. 2 ustawy lub ze skazaniem prawomocnym orzeczeniem, o którym mowa w tym przepisie tylko wówczas, gdy skazanie to nastąpiło po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2007 r., tzn. również po dniu wejścia w życie zaskarżonego przepisu art. 10 ust. 2 ustawy. Art. 12 ustawy nowelizującej stanowiący, że stosowanie art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym dotyczy wyłącznie sytuacji, w której funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem lub wobec którego prawomocnie orzeczono środek karny, zapobiega wstecznemu stosowaniu prawa i naruszeniu zasady *lex retro non agit*. Wyklucza bowiem stosowanie zaskarżonego przepisu w sytuacji, w której nastąpiło prawomocne skazanie lub prawomocne orzeczenie, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy, powodujące utratę prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy po zwolnieniu ze służby, ale przed wejściem w życie art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”. Podobną argumentację można odnieść do art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, a w takim stanie rzeczy bez znaczenia pozostaje to, że skarżący nie został pozbawiony praw publicznych. Skarżący w uzasadnieniu apelacji zaprezentował też tego rodzaju wykładnię art. 10 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, że nie został pozbawiony praw publicznych, ani nie została wobec niego orzeczona kara dyscyplinarna zwolnienia ze służby w Straży (...)a przepis art. 10 ust. 1 wymienia te sytuacje jako kumulatywne przesłanki pozbawienia funkcjonariusza prawa do renty wraz z prawomocnym skazaniem za umyślne przestępstwo w służbie. W jego sprawie taka sytuacja nie zachodziła. Wykładnia językowa tego przepisu nie budzi wątpliwości. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy nie przysługuje funkcjonariuszowi w sytuacji: 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu: a) za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo b) za przestępstwo określone w art. 258 k.k.

lub

2) wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby.

Spójnik „lub” łączący człony zdania ust. 1 art. 10, wyraża wymiennność przesłanek skutkujących tym, że prawo do świadczeń pieniężnych z zaopatrzenia emerytalnego nie powstaje nawet mimo spełnienia warunków koniecznych dla ich nabycia. Oznacza to, że dla powstania przewidzianego skutku prawnego wystarczające jest zaistnienie jednej z dwóch wskazanych wyżej sytuacji. W żadnym razie nie zachodzi konieczność „kumulatywnego spełnienia przesłanek”, tzn. że prawomocnemu skazaniu musi towarzyszyć pozbawienie praw publicznych.

Sąd Apelacyjny uznał również, że bez znaczenia prawnego pozostaje okoliczność i związana z nią argumentacja, że nastąpiło „przywrócenie skarżącego do służby w (...)z zawieszeniem w czynnościach służbowych i pełnienie służby do 31 marca 2012 r., który to okres stanowił samodzielny okres pełnienia służby w SG, którego nie powinno się wiązać z okresem służby w (...) poprzedzającym skazanie wyrokiem karnym”. Nie ma żadnej podstawy prawnej do „rozbicia” okresu służby na przed i po skazaniu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia

publicznego, które stanowiło podstawę zwolnienia ze służby. Skarżący pozostawał w stosunku służby przez cały okres wskazany w świadectwie służby, z której zwolnienie nastąpiło z dniem(...) 2012 r.

Z tych wszystkich względów apelacja odwołującego się nie mogła zostać uznana za zasadną. Zaskarżony wyrok mimo niedostatków jego uzasadnienia odpowiada obowiązującemu prawu. ***Kierując się powyższymi względami Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak sentencji.***

Sędziowie PRZEWODNICZĄCY

(...)

(...)